

Arrest

nr. 200 762 van 6 maart 2018
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. COPPENS
Noordlaan 78/3
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 13 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 september 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 oktober 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 november 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. COPPENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, komt op 24 juli 2015 op legale wijze België binnen.

Er wordt een aankomstverklaring opgesteld en verzoeksters verblijf wordt toegestaan tot 1 oktober 2015.

Op 27 oktober 2015 komt verzoekster opnieuw België binnen, haar verblijf wordt toegestaan tot 27 december 2015.

In november 2015 bieden verzoekster en haar Belgische partner zich aan bij de gemeente met het oog op een voorgenomen huwelijk.

Op 24 november 2015 wordt advies gevraagd aan de procureur des Konings.

Op 10 december 2015 wordt de duur van het verblijf van verzoekster verlengd tot 25 maart 2016.

Op 4 februari 2016 geeft de procureur des Konings een ongunstig advies inzake het voorgenomen huwelijk.

Op 19 februari 2016 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van Dendermonde het huwelijk te voltrekken.

Verzoekster en haar partner stellen een beroep in tegen deze beslissing.

Op 1 april 2016 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten, op 12 april 2016 wordt dit haar ter kennis gebracht.

Op 18 april 2016 deelt de raadsman van verzoekster stukken mee aan het bestuur inzake de relatie met haar Belgische partner.

Op 21 april 2016 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 20 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Uit een e-mail van de stad Dendermonde gericht tot de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat het beroep van verzoekster en haar partner werd ingewilligd en dat bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 3 januari 2017 werd beslist dat het huwelijk mag plaatsvinden.

Op 25 maart 2017 treedt verzoekster in het huwelijk met haar Belgische partner.

Op 3 april 2017 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese unie, als echtgenoot van een Belg. Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en ze wordt verzocht om tegen 2 juli 2017 bijkomende documenten in te dienen.

Op 19 april 2017 en op 22 augustus 2017 stuurt de stad Dendermonde de bijkomende documenten die verzoekster had ingediend, door naar de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 25 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het rondgebied te vertelaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.04.2017 werd ingediend door:

Naam: A.

Voornaam: G.

Nationaliteit: Kazachstan

Geboortedatum: (...)1990

Geboorteplaats: A.

RR: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische echtgenoot, de genaamde, V. H., A. (RN: xxx) in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstenverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkeringen. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een jaarrekening (2014 - 2015) en een balans (boekjaar 2016) voor waaruit blijkt dat hij tewerkgesteld is als zelfstandig zaakvoerder. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat deze documenten zijn opgesteld op basis van loutere verklaringen van de referentiepersoon zelf en bijgevolg worden beschouwd als een verklaringen op eer. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kunnen de voorgelegde documenten niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Bovendien worden deze documenten niet gestaafd door officiële documenten van de belastingen (aanslagbiljet personenbelasting, ...)

Tevens is het onduidelijk hoeveel de uiteindelijke netto-inkomsten van de referentiepersoon zijn. Aangezien bij de bezoldigingen enkel de bedrijfsvoorheffing werd afgetrokken en er nog geen rekening werd gehouden met alle andere inhoudingen (sociale lasten, belastingen, ...) die van dit bedrag dienen te worden afgetrokken, kunnen deze documenten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen.

Bijgevolg is op basis van de voorgelegde documenten niet afdoende bewezen dat de referentiepersoon heden beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter voldoet, wel dat er niet afdoende kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel: Schending van artikel 40ter en 42 van de wet van 15.12.1980 samen met de formele en materiële motiveringsplicht zoals eveneens verwoord in art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, B.S. 12.09.1991.

Art. 40ter Vreemdelingenwet bepaalt:

(...)

Art. 42 Vreemdelingenwet bepaalt:

(...)

Verzoeker toont bijkomend met STUK 3 aan dat hij zichzelf als zaakvoerder van de BVBA S. een loon uitkeert van € 2.000 en dit vanaf oktober 2017. [STUK 3]

Bovendien kan niet uit het oog verloren worden dat verzoekster zelf in persoon mee werkt aan de uitbating van betreffende horeca-zaak en realiteit van de Belgische horeca – sector toch betekent dat

een deel van het inkomen van de echtgenoot van verzoekster zich als vermogen accumuleert in de betreffende BVBA.

Verzoekster verwijst naar de relatief recente jurisprudentie van uw raad, zoals bijvoorbeeld arrest nr. 145.913 van 21 mei 2015, waarin onder meer wordt gesteld in overweging 2.5:

“(...)”

Ook bijvoorbeeld in het arrest nr. 168.572 van 27 mei 2016 stelt de Raad in overweging 3.6:

“(...)”

Ook de inkomsten van verzoekster zelf dienen aldus in overweging worden gebracht.

Het is verzoekster bovendien een raadsel waarom verwerende partij meent te kunnen stellen dat:

“De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter voldoet, wel dat er niet afdoende kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.”

Verzoekster en haar echtgenoot hebben naar best vermogen van een eerder recente ondernemersactiviteit de documenten overgemaakt die zij op dat ogenblik konden overmaken. Het staat verwerende partij ongetwijfeld vrij om bij voorbeeld het dossier te laten actualiseren met bijkomende gegevens inzake inkomsten vroeger in Kazachstan, dan wel bedrijfsplannen, meer recentere belastingaangiftes, etc... maar verzoekster kan de wettelijke grond niet ontwaren op basis waarvan verwerende partij meent alle door haar aangebrachte documenten niet overweging te moeten nemen en vervolgens zelfs de door art. 42 Vreemdelingenwet voorziene behoeftenanalyse niet te hoeven uitvoeren.

De bestreden beslissing schiet derhalve tekort in haar motivering conform art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Aangezien het eerste middel ernstig en aldus gegrond is.”

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel stelt verzoekster een schending voor van artikel 40ter en 42 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Zij betoogt aan de hand van een bijkomend stuk aan te tonen dat haar echtgenoot zich als zaakvoerder een loon uitkeert van 2.000 euro en dit vanaf oktober 2017. Zij stelt dat zij zelf ook meewerkt in de zaak. Haar eigen inkomsten zouden ook mee in rekening moeten worden gebracht. Zij begrijpt niet waarom er geen behoeftanalyse werd doorgevoerd.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster op 3 april 2017 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende, als echtgenote van een Belgische onderdaan, de heer V. H. A. Zij diende derhalve te voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat onder meer luidt als volgt:

“ (...)”

Ter staving van de bestaansmiddelen werden volgende stukken voorgelegd:

- Jaarrekening 2014-2015;

- Balans boekjaar 2016 op naam van en ondertekend door de referentiepersoon.

Verzoekster maakt thans voor het eerst melding van eigen inkomsten en van een inkomen van 2.000 euro waarover haar echtgenoot sedert oktober 2017 zou beschikken.

Er kan geen rekening gehouden worden met de stukken die thans voor het eerst gevoegd worden bij het verzoekschrift, aangezien de regelmatigheid van een bestuurshandeling immers dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)).

Nu verzoekster niet betwist dat op basis van de door haar voorgelegde documenten enkel maar kon worden vastgesteld dat het niet duidelijk is wat de precieze netto-inkomsten zijn, diende er geen behoeftanalyse te worden doorgevoerd.

Raad van State, arrest nr. 233.641, 27 januari 2016:

“(...) Bij gebrek aan stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet, is er geen sprake van dergelijke bestaansmiddelen die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentie-bedrag. De verzoekende partij diende derhalve niet over te gaan tot de in artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet bedoelde behoeftanalyse. Door in die omstandigheden te oordelen dat de huidige verzoekende partij kennelijk onredelijk heeft gehandeld omdat zij geen behoeftanalyse heeft uitgevoerd, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet geschonden.(...)”

Louter ten overvloede dient te worden opgemerkt dat er geen rekening gehouden kan worden met de inkomsten van verzoekster zelf in het kader van haar aanvraag op grond van artikel 40ter van de

vreemdelingenwet, steun vindt in het recente auditoraatsverslag van de Raad van State (Nr. A/A. 219.939/WIV-37.151), dat onder meer luidt als volgt:

"(...)"

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet genomen en er werd gemotiveerd waarom niet voldaan werd aan de wettelijke voorwaarden.

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Het eerste middel is ongegrond."

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40ter van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat op basis van de voorgelegde documenten niet is aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de

administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van de artikelen 40ter en 42 van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. (...).”

Artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Hieruit blijkt dat de referentiepersoon, *in casu* de Belgische echtgenoot van verzoekster, moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en beschikt over voldoende huisvesting en over een ziektekostenverzekering. Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen niet is voldaan, moet de verwerende partij een behoeftanalyse doen.

2.1.3.3. Verzoekster voert aan dat zij thans bij het verzoekschrift een stuk voorlegt waaruit blijkt dat haar echtgenoot zichzelf sinds oktober 2017 een loon uitkeert van 2000 euro als zaakvoerder van een BVBA. Tevens wijst ze erop dat zij zelf meewerkt aan de uitbating van de horecazaak en dat dit betekent dat een deel van de inkomsten van haar echtgenoot zich als vermogen accumuleert in de BVBA. Verzoekster verwijst naar twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarin gesteld wordt dat ook het eigen inkomen van de aanvrager in rekening kan worden gebracht, omdat de echtgenoot-referentiepersoon hierover kan beschikken en dat er geen wettelijke vereiste is met betrekking tot de herkomst van de inkomsten van de Belgische referentiepersoon. Vervolgens stelt verzoekster dat het haar een raadsel is waarom er geen behoefteanalyse wordt gedaan en waarom er niet afdoende kan worden vastgesteld of aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet voldaan is. Verzoekster stelt dat de verwerende partij het dossier had kunnen laten actualiseren met bijkomende gegevens.

2.1.3.4. Waar verzoekster voor het eerst bij het verzoekschrift een stuk voorlegt over de inkomsten van haar echtgenoot vanaf oktober 2017, wordt erop gewezen dat de wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr.110.548). Dit stuk werd niet voorgelegd aan het bestuur zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing op 25 september 2017. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

2.1.3.5. Daargelaten de vraag of de eigen inkomsten van verzoekster in rekening moesten worden gebracht omdat haar Belgische echtgenoot daarover kan beschikken, wordt opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster voor het nemen van de bestreden beslissing eigen inkomsten heeft voorgelegd of zou hebben verduidelijkt dat zij een eigen inkomen haalde uit de BVBA. Bijgevolg kon en diende hierover niet gemotiveerd te worden.

2.1.3.6. Verzoekster stelt dat ze niet kan ontwaren waarom al de door haar aangebrachte documenten niet in overweging werden genomen en waarom de verwerende partij het dossier niet liet actualiseren.

In de bestreden beslissing wordt over de stukken die verzoekster heeft voorgelegd, het volgende overwogen:

“Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een jaarrekening (2014 - 2015) en een balans (boekjaar 2016) voor waaruit blijkt dat hij tewerkgesteld is als zelfstandig zaakvoerder. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat deze documenten zijn opgesteld op basis van loutere verklaringen van de referentiepersoon zelf en bijgevolg worden beschouwd als een verklaringen op eer. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kunnen de voorgelegde documenten niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Bovendien worden deze documenten niet gestaafd door officiële documenten van de belastingen (aanslagbiljet personenbelasting, ...)

Tevens is het onduidelijk hoeveel de uiteindelijke netto-inkomsten van de referentiepersoon zijn. Aangezien bij de bezoldigingen enkel de bedrijfsvoorheffing werd afgetrokken en er nog geen rekening werd gehouden met alle andere inhoudingen (sociale lasten, belastingen, ...) die van dit bedrag dienen te worden afgetrokken, kunnen deze documenten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen.

Bijgevolg is op basis van de voorgelegde documenten niet afdoende bewezen dat de referentiepersoon heden beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.”

Verzoekster verduidelijkt niet met welk voorgelegd stuk geen rekening zou zijn gehouden, er werd rekening gehouden met de jaarrekening 2014-2015 en met de balans van het boekjaar 2016 (bestaande uit verschillende onderdelen). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat andere stukken werden voorgelegd. Evenmin toont verzoekster aan dat het feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is om te oordelen dat deze documenten zijn opgesteld op basis van loutere verklaringen van de referentiepersoon zelf, zodat deze documenten beschouwd worden als verklaringen op eer en zodat deze niet in overweging kunnen genomen worden gezien het gesolliciteerd karakter ervan, en dat deze documenten niet gestaafd worden door officiële documenten van de belastingen. Verzoekster toont evenmin aan dat het feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is om te oordelen dat het onduidelijk is hoeveel de uiteindelijke netto-inkomsten van de referentiepersoon zijn: aangezien bij de bezoldigingen

enkel de bedrijfsvoorheffing werd afgetrokken en er nog geen rekening werd gehouden met alle andere inhoudingen (sociale lasten, belastingen, ...) die van dit bedrag dienen te worden afgetrokken, kunnen deze documenten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen.

Inzake de actualisatie van het dossier wordt opgemerkt dat het aan verzoekster vrij stond om in het kader van haar aanvraag de stukken voor te leggen die zij wenste. De verwerende partij is in het kader van de aanvraag die verzoekster heeft ingediend, niet verplicht om bijkomende stukken op te vragen. Uit de bijlage 19ter in het administratief dossier blijkt dat verzoekster op dat ogenblik reeds documenten had voorgelegd en dat aan verzoekster uitdrukkelijk werd gevraagd om stukken voor te leggen inzake *“bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon”*. Indien verzoekster meent dat zij inmiddels stukken kan voorleggen die een ander licht werpen op de zaak, staat het haar vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen.

2.1.3.7. Verzoekster stelt dat ze de wettelijke grond niet kan ontwaren op grond waarvan de verwerende partij beslist om geen behoefteanalyse te moeten uitvoeren, nochtans voorzien door artikel 42 van de vreemdelingenwet.

Over het niet uitvoeren van een behoefteanalyse wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter voldoet, wel dat er niet afdoende kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.”

Uit wat hierboven werd gesteld, blijkt dat het niet feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te oordelen dat het onduidelijk is hoeveel de uiteindelijke netto-inkomsten van de referentiepersoon zijn. Uit artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat een behoefteanalyse moet worden uitgevoerd indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen niet is voldaan. *In casu* werd in de bestreden beslissing inderdaad niet overwogen dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn, maar wel dat het onduidelijk is hoeveel de uiteindelijke netto-inkomsten van de referentiepersoon zijn. Bijgevolg kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij meent dat er een behoefteanalyse had moeten plaatsvinden of dat de verwerende partij niet aanduidt waarom zij meende dit *in casu* niet te moeten doen.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als een schending van de artikelen 40ter of 42 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt

“Tweede middel: Schending van art. 8 EVRM en art. 75/13 van de Wet van 15.12.1980, samen met de formele en materiële motiveringsplicht zoals eveneens verwoord in art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, B.S. 12.09.1991.

Art. 74/13 van de Wet van 15.12.1980 stelt:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Verzoekster kan geen overwegingen ontwaren in de bestreden beslissing die aandacht schenken aan de impact van het bevel om het grondgebied te verlaten op haar gezins- en familieleven noch haar gezondheidstoestand.

Ook het tweede middel is ernstig en gegrond.”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een tweede middel stelt verzoekster een schending voor van artikel 8 EVRM, van artikel 75/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Zij betoogt dat er niet werd gemotiveerd wat de impact is van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeksters kritiek niet dienstig is nu het gaat om een beslissing waarbij het recht op verblijf geweigerd werd zonder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het tweede middel is onontvankelijk.”

2.2.3. Ter zitting deelt de advocaat van verzoekster mee dat de bestreden beslissing geen bevel bevat om het grondgebied te verlaten en doet hij afstand van het middel dat gericht is tegen een verwijderingsmaatregel.

Het tweede middel kan bijgevolg niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET